ռխբ.

Կաթուղիկոսն վախճանեցաւ, բայց ոչ թէ իւր մահուամբն՝ այլ թիւնօվ սպաննեցին, մեծ վրդովմունք եղև ի մէջ հայոց, ի մէջ էրզրումու յառաջնորդն քարոզեաց և ծանուցում երաւ ասելով, եթէ այն յԷջմիածնայ նստօղ գազանքն այն յարիւն արբուքն, այսուհետև ոչ նոցա նուիրակն թողումք մեր յերկիրս և ոչ յերկրէ մերմէ կաթուղիկոս յղեմք մինչև որ յարմատախիլ լինին և այլն[1]: (Տէր Ցակոբ Ղազարեան առ Մելքոնեան, 1753 յուլիս 17. [Էրզրում]):

ռխգ.

Ցերեկեան աւուրն ամենայն իշխանք հայոց կնքօք իւրեանց հաստատեցին զկաթողիկոսութիւնն քարաքաշեան աղէքսանդր վարդապետին՝ յուրախութիւն կոստանդնուպօլսեցւոց, և ի տրտմութիւն փէրսիանացւոց: Ջահագինն՝ աթոռակալ չինեցին. և զչիք ամենապիղծ աթանասն ղըլավուզ:... Զգէորգն՝ որ երբեմն փաթրիկ եղև ի կոստանդնուպօլիս՝ որ այժմ առաջնորդ պուսայու, թիւնեցին, բայց նա զոլով անճմ Ֆէնթպազը՝ իմացեալ վաղվաղ՝ զերծաւ[2]: (Արաքեալ աբեղայ առ Մելքոնեան, 1753 Օգոստ 1. [Պոլիս]):

ռխդ.

Վասն Լիբանանացւոց՝ ծանիր, զի միտք ունին մին տեղի ըստանալ ի Հռոմ, նախս կամին հաստատել զիւրեանց կարգն: Սակայն յոյժ աքսոսամ զնոսայ վասն պակասութեան գիտութեանցն... և վասն այսր պատճառի որ մին գիտութիւն մացէ ի մէջ իւրեանց՝ երկու ուխտեալ պատանեակ ի նոցանէ Բրօքականտայ Գօլէճն դրին, որ զկնի ուսանելոյն իւրեանց ծառայիցեն ինքեանց, այսու պայմանաւ: Անճաղ չեմ կարծեր թէմէլ բռնել տան: (Ծառայ և եղբայր Միաբանութեանն Ցոհաննէս Թովմաճեան, առ Մելքոնեան? 1754 մայիսի 10. Լիվօռնօ):

ռխե.

Ի կաթուղիկոսէն[3] եկն նամակ, զի յետ բազում նեղութեան հասեալ ի 3 մարտի, և ձեռնադրեալ ի վեցն՝ կաթուղիկոս, և ի յ9ն ձեռնադրեալ ինքն զեպիսկոպոսունս բազումս. և ասէ ի նամակի յետ բազում օրհնութեանցն՝ սէր ունիլ ընդ միմեանս և միաբանութիւնս առնել: Ուստի յօրէ յայնմանէ՝ յորմէհետէ եկն նամակն, վարդապետքն հայոց միշտ գրեթէ զմիաբանութեան քարոզն ասեն: (Արաքեալ վրդ. տայի Սիմոնեան առ Մելքոնեան? 1754 ի Կ. Պոլիս, յունիս 1):

ռխզ.

Սկսաք զարդարել և յօրինել զգլքատունն մեր ծախիւք մինասայ արհիեպիսկոպոսին մերոյ, որ յօժարամտագոյնս ստիպեաց զմեզ ի նոյն: (Մելքոնեան առ Հ. Իգնատիոս, 1754 Ցունիսի 8. Վենետիկ):

1. Այս ամէն մանրամանութիւնները կը պակսին Չամչեանի Պատմութեան մէջ:
2. Նոյնպէս:
3. Աղեքսանդր Բ.էն: